Saveta Ititesc

Povestea Iederei

-poveşti şi legende -

Editura Confluențe
Colecția *Ethnos*
Petrila, str. Republicii nr. 105, sc. I, ap. 9
Tel. 0254-552534

ISBN 973-86772-4-6

Saveta Ititesc

Povestea Iederei

- poveşti şi legende -

Editura Confluențe
2005

Fiica tunetului

Se spune că acolo sus, deasupra norilor plumburii, îşi avea sălaşul Tunetul. Avea un palat măreț din marmură albă şi cristal scump, meşteri îl construiseră cu migală, avea sute de turnulețe acoperite cu aur.

Fiica Soarelui era soața lui, aveau o fată de o neasemuită frumusețe, cu trup ca de viespe şi păr ca aurul, ochii ca cerul senin. O iubeau ca pe ochii lor din cap, mai ales Tunetul, care avea o fire de temut, dar când era în fața fiicei lui devenea blând ca un mieluşel. O chema Liana.

Vestea despre frumusețea ei se auzi în toată Împărăția Cerurilor. Până şi fiul Selenei veni în pețit.

Degeaba, Liana nu se uita la nici unul. Ea se urca în carul de foc al tatălui şi colinda împărăția în lung şi lat, carul alerga cu iuțeală, părul ca aurul îi fâlfâia în vânt. Cu obrajii îmbujorați, era într-adevăr de o frumusețe nepământeană.

O curiozitate pur feminină o îndemna pe Liana să vadă ce se află sub stratul gros de nori, dar era imposibil de văzut. Şi apoi, nu avea voie să părăsească împărăția norilor. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi pierdut nemurirea.

Într-o zi, când alerga prin împărăție, văzu o spărtură în stratul de nori. Încercă să privească, dar nu

se vedea nimic. Se duse la palat şi luă un ochean mare, apoi privi. Ce-i fu dat să vadă e uşor de imaginat: văzu pământul cu toate frumuseţile lui. Cel mai mult au încântat-o pădurile cu verdeaţa lor şi albastrul apelor cristaline.

Nu se mai sătura privind, când auzi glasul de tunet al tatălui:

- Ce faci, fată nesăbuită, la ce te uiţi?

O trase de mână şi o duse la palat. A închis-o într-o cameră, iar Liana nu s-a opus.

Acolo, în cameră, i se perindară prin faţa ochilor cele văzute prin ochean, era frumos în împărăţia norilor, dar parcă mai frumos era pe pământ, începu să tânjască după acele imagini.

Atât s-a rugat de tatăl ei, că până la urmă l-a înduplecat şi a lăsat-o din nou să se plimbe prin împărăţie cu condiţia să nu se apropie de spărtura din nori, ba chiar a ascuns şi ocheanul.

Ştiindu-se urmărită, Liana nu s-a apropiat de gaură, timpul şi l-a petrecut căutând ocheanul şi până la urmă l-a găsit.

Multe zile au trecut până ce tatăl ei a mai slăbit urmărirea. Prinzând momentul când tatăl era plecat prin împărăţia norilor, Liana s-a dus grăbită la acea spărtură. Din nou prin ochean a privit cu drag pământul care o atrăgea ca un magnet. Sucind ocheanul, şi-a oprit privirea asupra unui palat măreţ. În grădina palatului se afla o masă la care stăteau doi bărbaţi şi o femeie. Era regele acelei ţări, împreună cu regina şi fiul lor Călin. Şi era băiatul frumos cum nu se mai văzuse pe pământ, părul negru căzut pe umeri încadra o faţă albă frumos conturată, doi ochi negri te sfredeleau până-n suflet.

Liana nu se sătura privindu-l. A plecat acasă doar de frica tatălui ei care, dacă o prinde, o pedepseşte

iarăşi şi nu-l mai poate vedea pe frumosul flăcău.

Zile în şir l-a urmărit pe Călin, până ce şi-a dat seama că s-a îndrăgostit de el. Atunci s-a speriat: ştia că nu va putea părăsi împărăția norilor decât cu mare risc şi dacă reuşea şi ajungea pe pământ va fi muritoare ca toți oamenii. Va pierde nemurirea.

Zile şi nopți s-a gândit ce să facă, cum să ajungă pe pământ să vorbească cu Călin.

A alergat la bunicul ei, măritul soare.

- Bunicule, te rog să mă ajuți să ajung pe pământ. Acolo am văzut un flăcău frumos de care m-am îndrăgostit, trebuie negreşit să ajung la el.

Soarele îi mângâie pletele, se vedea pe el în tinerețe când a făcut greşala de a se îndrăgosti de o pământeană.

- Draga mea Liana, dragostea aceasta nu va aduce nimic bun, gândeşte-te la urgia tatălui tău şi la suferința mamei tale. Şi apoi gândeşte-te că devii muritoare.

- Nu-mi pasă, chiar dacă voi trăi numai o zi pe pământ, vreau să fiu alături de flăcăul cel frumos.

- Bine, Liana, o să te ajut dacă asta vrei . Când te hotărăşti să pleci, să-mi spui.

După câteva zile se pregăti de plecare. Cu lacrimi pe obraji plecă de la palat.

Măritul soare o coborî pe o rază strălucitoare în grădina palatului lui Călin. Flăcăul dormea la umbra unui pom. Liana stătea în picioare şi-l privea intens: „Doamne, ce frumos e !”

Călin, parcă simțindu-i privirea, deschise ochii. Privirea ca de jar a fetei îi străpunse inima. Sări ca ars drept în picioare.

- Cine eşti tu , fată frumoasă, şi ce cauți în grădina mea?

- Sunt Liana, fiica Tunetului, şi am venit de sus din împărăția norilor. Pentru tine am venit. De când te-am văzut pe tine şi împărăția ta, mi-am dat seama că aici va fi viața mea de acum înainte. Chiar de voi fi pieritoare, vreau să fiu în această împărăție, aproape de tine.

Pe moment flăcăul rămase mut de uimire, apoi o luă de mână şi-i spuse:

- Eu sunt Călin şi sunt stăpânul acestor locuri. Dacă tu le iubeşti pe ele şi mă iubeşti pe mine, eu te fac stăpâna mea şi-a lor. Vino cu mine.

Au făcut o nuntă mare cum nu s-a mai văzut pe pământ, la care au fost chemați şi bogați şi săraci, în ochii împăratului cântărind toți deopotrivă.

În acest timp Tunetul se întoarse din călătoriile lui celeste. Când ajunse acasă vru să vadă fata negreşit. Fiica Soarelui, cu lacrimi în ochi, îi spuse că Liana a dispărut.

- Cum să dispară? strigă Tunetul. Cine a furat-o fără ştirea mea, să-l ard de viu?

- Nu te înfuria, bărbate, că până la urmă am să aflu unde e şi va fi bine.

- Bine nu va fi, dacă a plecat fără voia mea.Cam gândesc eu unde este. Plecă tunând şi fulgerând, chiar spre spărtura din nori. Privind prin ochean, cercetă pământul, dar nici urmă de fată: Liana stătea ascunsă în castel, rareori ieşea afară.

În fiecare zi cerceta pământul, tuna şi fulgera de i-a băgat în sperieți pe bieții oameni. Şi de ce n-o găsea, de-aia fulgera mai tare.

Aşa au trecut câțiva ani, Liana a născut doi copii frumoşi, cum numai părinții lor mai erau.

Într-o zi însorită ieşi cu ei în grădina palatului. Se gândea că tatăl ei poate uitase de ea. Dintr-o dată nori

plumburii acoperiră cerul. Începu să tune şi să fulgere cu putere. Liana s-a speriat, cunoştea furia Tunetului. Se temea pentru copiii ei. Începu să alerge spre castel strângând copiii la piept. Stropi mari de ploaie îi biciuiau fața, nu simțea nimic, doar teamă. Un fulger lumină grădina, un copac de lângă ea trosni. Liana începu să plângă.

- Tată, te rog iartă-mă, fie-ți milă de copiii mei.

De sus, Tunetul privea furios, apoi chipul i se lumină a zâmbet, inima de tată s-a înmuiat. A coborât încetişor în fața Lianei, i-a îmbrățişat şi i-a sărutat cu drag copiii, apoi a zis:

- Copilă nesăbuită, de ce nu ai vorbit cu mine înainte de a pleca?

- Nu m-ai fi înțeles, tată.

- Nu, şi nici acum nu te înțeleg, nu pot să te iert pe deplin. Nu te pedepsesc prea aspru, pentru copiii tăi, care au nevoie de mamă. Te pedepsesc ca atâta timp cât vei trăi pe pământ să nu ieşi afară din castel. Dacă-ți iubeşti copiii vei sta închisă acolo înăuntru, când te prind afară voi fi cât se poate de aspru. Să asculți, să nu atragi urgia mea asupra tuturor din castel.

Cu lacrimi în ochi Tunetul se despărți de fiica lui şi de nepoței.

Deodată cerul s-a luminat. A ieşit Soarele care, ştiind ce s-a întâmplat căută, cu razele lui calde, să-i mângâie pe cei trei.

Liana s-a uitat în sus şi i-a zis:

- Rămâi cu bine, bunicule, să veghezi de acolo, de sus, asupra copiilor mei. Pe mine n-o să mă mai vezi.
Lăcrimând a intrat în castel, de unde n-a mai ieşit niciodată. Şi aşa, a fost fericită alături de soțul şi copiii ei.

Tunetului i-a părut rău de pedeapsa aspră dată

Lianei şi a vrut să se împace cu ea, dar nu a mai găsit-o.

Şi în ziua de azi tună şi fulgeră, căutându-şi fata. Dar Liana nu mai e.

Legenda Narcisei

Demult, foarte demult, în mijlocul unei păduri seculare, într-o poiană mare, îşi avea sălaşul un pădurean cu familia sa. Avea o soție harnică şi frumoasă cu care se înțelegea de minune şi mai avea pădurarul o fată frumoasă cum nu se mai văzuse, înaltă, subțirică, cu părul galben, fața ca neaua şi ochii ca tăciunele. Când cobora prin sate cu căruța cu lemne pădurarul o lua întotdeauna şi pe Narcisa, căci aşa o chema pe fată, să se mândrească cu ea.

Toți flăcăii întorceau capul după ea, dar Narcisa nu avea ochi pentru nimeni. Lumea ei era pădurea, acolo se născuse, acolo crescuse, învățase de mică să iubească natura şi animalele. În timpul liber alerga prin poiană culegând flori, împletind coroniță pe care o punea pe cap, apoi, cântând voioasă, căci avea un glas ca de înger, intra în pădure. Cântul greierilor şi al păsărelelor o însoțeau pretutindeni.

În pădure avea un loc anume unde, legat de două crengi groase, îşi făcuse un leagăn. Se legăna, cânta şi privea petice de cer zărite printre crengile copacilor. Aceea era lumea ei, fericirea ei.

Într-o zi, când culegea flori, văzu un fluture frumos colorat, care zbura în fața ei, aşezându-se chiar pe floarea pe care voia ea să o culeagă. Narcisa se uită la el cu drag, nu mai văzuse un fluture aşa de frumos colorat. A vrut să-l prindă, dar fluturele a zburat pe altă floare. Narcisa după el. Ceva ca un fir nevăzut o atrăgea după fluture.

Fluturele întră în pădure, fata după el. Tot alergând după fluture, intră în adâncul pădurii şi se rătăci. Se aşeză pe o buturugă şi începu să plângă. Cât era ea de obişnuită cu pădurea, în acel loc necunoscut o apucă teama, pădurea era deasă, cu copaci înalți, aproape că nu se vedea cerul. Se apropia seara, ce să facă, încotro să o apuce?

Când deznădejdea era mai mare, apăru fluturele, se aşeză în fața ei pe un lemn căzut, începu să-şi fluture aripile, apoi pe negândite din el se înalță un flăcău frumos cum nu se poate spune, părul castaniu căzut pe umeri încadra o fată oacheşă, doi ochi negri cu privirea blândă o cercetau pe Narcisa, caare plângea cu capul în mâini şi nu l-a văzut apărând.

Când a ridicat capul şi l-a văzut, a sărit în sus speriată. A vrut să fugă, dar el a oprit-o.

- Nu fugi, Narcisa, că te vei rătăci şi mai tare, eu nu-ți vreau răul. Sunt Narcis, duhul pădurii. Dragostea ta pentru pădure m-a făcut să te urmăresc şi să te îndrăgesc de când erai mică. Vino să te duc acasă.

Mai de voie, mai de nevoie, Narcisa se lăsă condusă de duhul pădurii, care în scurt timp o scoase în lumina poienii. Când se văzu acasă, Narcisa îi zise :

- Îți mulțumesc pentru ajutor, n-o să te uit niciodată.

- Nici n-o să poți să mă uiți. De acum încolo o să ne vedem mereu, am să veghez asupra ta ori de câte ori vei veni în pădure, nu vreau să te mai rătăceşti, pădurea are multe capcane.

După cele spuse se făcu nevăzut.

Părinții Narcisei erau îngrijorați, niciodată nu întârziase fata lor atâta timp în pădure.

- Ce-i cu tine, Narcisa, unde ai întârziat?

- În pădure, m-am rătăcit, dar a venit duhul pădurii, pe care-l cheamă Narcis, şi m-a adus acasă.

- Nu spune glume, fata mamei, când noi suntem aşa de îngrijoraţi.

- Nu glumesc, mamă, şi apoi e un flăcău aşa de frumos şi de bun !

- Bine, dacă zici tu înseamnă că-i adevărat, dar să nu te mai duci în adâncul pădurii, că nu se ştie ce se poate întâmpla.

Din acea zi Narcisa nu s-a mai dus în adâncul pădurii, ci doar până la leagănul ei, acolo cu inima ticăind îl aştepta pe Narcis care venea negreşit zi de zi şi uite-aşa s-au îndrăgostit unul de altul şi au hotărât să se căsătorească.

Narcis s-a dus la părinţii Narcisei şi a cerut-o de soţie, apoi s-au dus cu toţii să vadă palatul lui Narcis.

Mult s-au minunat când l-au văzut, era un palat măreţ, din marmură verde, cu sute de turnuleţe poleite cu aur.

Mult s-au bucurat părinţii Narcisei pentru norocul ei. Au hotărât ca în curând să facă nunta, apoi să se mute cu toţii în palatul cel măreţ.

Dar n-a fost să fie aşa.

Muma Pădurii , care avea şi ea un palat în pădurea cea deasă, avea o fată la fel de urâtă şi rea şi pusese ochii de mult timp pe duhul pădurii şi-l dorea ca ginere, îl socotea numai bun pentru fata ei. Astfel cele două împărăţii s-ar uni formând una mare, unde ea va fi starostele, aşa socotea ea.

Cu acest gând se duse la palatul lui Narcis pentru a-i propune alianţa, dar el nu era acasă. Plecă Muma Pădurii să-l caute şi-l găsi lângă leagănul Narcisei, legănând-o uşor şi privind-o cu drag.

Atunci Muma Pădurii, înțelegând cum stă treaba, s-a făcut foc şi pară. Nu s-a arătat celor doi, în sinea ei gândea că doar n-o să lase o muritoare să-i strice planurile. S-a dus la palatul lui Narcis şi l-a aşteptat să vină acasă.

El a venit spre seară, era fericit, cu fața luminată de dragoste. Când a văzut-o pe Muma Pădurii, fața i s-a umbrit, ştia că o asemenea vizită nu prevesteşte nimic bun. Când mai auzi şi despre ce-i vorba, s-a întristat de-a binelea.

Muma Pădurii era rea şi răzbunătoaare. Narcis se temea pentru viața Narcisei, asupra lui Muma Pădurii nu avea putere.

Zise cu glas domol:

- Mai vedem noi, mumă, o să vin să văd şi eu fata.

- Nu aştepta mult, Narcis, răbdarea mea e foarte scurtă.

- Ştiu, mumă, ştiu.

Şi Narcis oftă din greu. Pentru nimic în lume nu s-ar fi căsătorit cu fata pe care nu o îndrăgea.

Câteva zile duhul pădurii n-a ieşit din palat, ştia că Muma Pădurii îl va urmări, dar până la urmă tot s-a dus. Narcisa dormea în leagăn, a mângâiat-o pe plete şi a oftat. Ea s-a trezit şi i-a văzut fața tristă.

- Ce e cu tine, Narcis? De ce eşti trist, te-am aşteptat atâtea zile în zadar.

- Nu sunt trist, da rmi-a fost dor de tine, am fost plecat departe cu treburi şi nu am putut veni.

În acel moment doar Narcis auzi un foşnet de frunze printre copaci. Privi într-acolo. Era Muma Pădurii, privea furioasă la ei.

„Ce bine că Narcisa nu o poate vedea” gândi Narcis.

- Trebuie să plec, voi veni mâine.

- Bine, te aştept.

Duhul Pădurii plecă mohorât, se închise în palat, cugetând la ce avea de făcut. A doua zi se duse la părinții Narcisei şi le spuse:

- Duminică vom face nunta, apoi ne mutăm toți la mine în palat.

Ei, împreună cu Narcisa, au fost de acord.

Dar Muma Pădurii în ruptul capului nu putea îngădui aşa ceva, nimeni şi nimic nu-i va strica planurile. Îl urmări, furioasă, pe Narcis când plecă de la palat gătit pentru nuntă. Cu gând rău zbură înaintea lui.

Narcisa îl aştepta în mijlocul florilor din poiană, îmbrăcată în rochiță albă, cu coroniță pe cap, era frumoasă ca o zână.

Deodată auzi în spatele ei un foşnet şi se întoarse. În fața ei se afla Muma Pădurii. Era aşa de urâtă, încât Narcisa se sperie şi vru să o ia la fugă. Baba o prinse de mână.

- Încotro, muritoare nesăbuită, ai crezut că îmi strici planurile căsătorindu-te cu Duhul Pădurii, care este sortit fiicei mele. Ei, află că nu vei reuşi , atâta timp cât trăiesc eu Narcis nu va avea altă soață, peste această pădure frumoasă nu va fi altă stăpână în afară de mine.

Scoase din sân un bețişor negru cu care o atinse pe Narcisa, pe dată aceasta s-a preschimbat în floare.

O floare albă cu tulpina subțirică, cu un miros fin, pătrunzător. Apoi Muma Pădurii dispăru râzând.

Sosi şi Duhul Pădurii, dar Narcisa nu era de găsit. Împreună cu părinții au căutat-o peste tot, dar zadarnic.

Narcis era mâhnit, cu capul plecat se plimba prin poiană. Aşteptând doar, doar va apare Narcisa, privirea îi fu atrasă de-o floricică mică albă. Se albi şi el la față,

deodată înțelese totul. Muma Pădurii era vinovată de dispariția Narcisei. Îngenunche şi sărută floarea. Din petala ei căzu o lacrimă pe pământ.

În acel loc răsări o floare la fel de albă, şi tot aşa până ce se umplu poiana de flori albe cu miros fin.

În amintirea celei care a fost frumoasă ca o floare oamenii au numit-o „Poiana Narcisei" Aşa se numeşte şi în ziua de azi.

Duhul Pădurii a rămas singur pe vecie, aproape tot timpul şi-l petrece printre gingaşele şi frumoasele Narcise.

Legenda Crinului

A fost odată ca niciodată un om nici bogat, nici sărac, ca tot omul cinstit care trăieşte din munca mâinilor sale harnice.

Avea o casă, ca multe altele din acel sat, cu două odăi de dormit şi o tindă. Din tindă dădeai în târnaţ, un târnaţ mare, împodobit cu tot felul de flori care te îmbătau cu mirosul lor.

Mai avea omul doi copii. Un băiat şi o fată. Băiatul avea optsprezece ani, fata şaisprezece ani. Nevastă nu avea, murise la câteva zile după ce aduse pe lume fetiţa. De însurat, nu se mai însurase, de teamă să nu dea peste vreo femeie rea care să-i batjocorească copiii. Trudise singur, numai el ştie cum, de-i făcuse mari. Acum erau mândria lui, mângâierea dalbelor plete.

Băiatul mergea cu el la munca câmpului, sau în altă parte, unde era nevoie de braţele lui vânjoase. Măriuca, aşa o chema pe fată, rămânea acasă să îngrijească de gospodărie şi să facă cele de trebuinţă pentru traiul de zi cu zi al omului.

Şi era Măriuca o mândreaţă de fătucă ca o ruje îmbobocită. În gingăşia sufletului ei îşi găsise loc o mare dragoste pentru flori. Umpluse tot târnaţul cu flori. Ba îşi făcuse şi o grădiniţă în faţa casei.

În fiecare dimineaţă primele raze de soare o găseau udând florile. Punea atâta dragoste în grija ei pentru flori, încât tatăl ei îi spuse într-o zi:

- Mai lasă, Măriucă, florile, că toată ziua stai cu nasul în ele şi ne-om pomeni când îi fi de măritat că una din ele te fură şi te duce în cea lume, de nu te mai vedem…

- Las' tată, nu vorbi de rău florile, că tu ştii ce dragi îmi sunt.

- Bine, bine. Vezi de pune ceva mâncare în corfiță, că noi plecăm la sapă în luncă, tu să grijeşti de casă până venim noi.

Fata le puse o bucată de mămăligă, două cepe, un bruş de brânză. Le înveli într-un ştergar de pânză, le dădu corfița şi cei doi plecară.

Când se duse Măriuca să ude florile, văzu printre zecile de flori pe care le semănase în primăvară, o floare pe care ea nu o cunoştea. Nu semăna cu nici o floare dintre cele semănate. Avea o tulpină înaltă, cu frunze lunguiețe. Se uita fata şi nu înțelegea cum răsărise acea floare, nesădită de ea. Din acel ceas Măriuca nu mai avu linişte. Paşii o purtau mereu spre floare, murmura ca pentru sine: Doamne, oare ce floare o mai fi şi asta, de unde o fi apărut în grădina mea?"

Erau întrebări la care frământarea ei nu găsea răspuns.

Neputând să stea mai mult timp s-o privească, Măriuca se gândi s-o mute în târnaț. I-a ales un loc bun şi a mutat-o.

Zilele treceau, floarea creştea. În curând se văzu un boboc lunguieț semănând cu frunzele de un verde pal. Apoi, treptat, a început să se albească. Măriuca ardea de nerăbdare să se deschidă bobocul, pentru a sorbi mirosul florii, căci, îşi zicea ea, o asemenea floare trebuie să aibă un miros deosebit.

În capătul târnațului era pus un pat cu aşternut ca spuma laptelui. În nopțile de vară, frumoasa copilă

dormea legănată de răcoarea plăcută a nopţii. De când îşi mutase floarea misterioasă, Măriuca adormea cu ochii la ea. Iar dimineaţa prima privire o arunca la ea.

Şi iată că într-o dimineaţă, când deschise ochii, Măriuca văzu floarea înflorită. Se apropie de floare şi atunci simţi că răspândeşte un miros puternic, fin şi curat. Măriuca uită de treabă tot privind şi mirosind floarea, însă o trezi din visare glasul tatălui:

- Dar ce faci, fată, acolo, ai înmărmurit lângă flori?

- Uite, tată, ce floare frumoasă am şi ce frumos miroase!

Se aplecă şi tatăl şi mirosi floarea.

- Dar să ştii că miroase, nu glumă, cât toate florile la un loc. Acum lasă florile şi hai la treabă.

Plecară fiecare la rostul lui. Seara se culcară fiecare la locul său.

Măriuca nu reuşea să adoarmă. Abia într-un târziu adormi, învăluită în mirosul acelei flori.

Şi iată că, după ce trecu de miezul nopţii, floarea începu a se clătina ca în bătaia vântului. Apoi petalele îi căzură şi din ele se înălţă un tânăr de o neasemuită frumuseţe, cu faţa albă ca petalele de floare, cu părul auriu şi ochii peruzea. Răspândea în jur mirosul florii din care se născuse.

Se apropie frumosul tânăr de copilă, o privi un timp cu ochi duioşi, apoi o ridică încetişor în braţe şi plecă cu ea. La poartă îl aştepta un cal alb înaripat. Tânărul încălecă cu gingaşa-i povară şi calul se înălţă cu el în văzduh. Când zorile îşi arătau lumina, se opri în faţa unui palat măreţ din aur şi argint.

Tânărul o duse pe Măriuca într-o odaie minunat împodobită. O aşeză pe pat, iar el îngenunche alături de ea.

După o clipă Măriuca deschise ochii, simți mirosul minunat al florii din târnaț şi crezu că se află în patul ei. Îşi îndreptă privirea spre locul unde ştia că trebuie să fie floarea. Şi tot atunci scoase un țipăt uşor şi sări ca arsă în sus. Privirea i se oprise asupra tânărului care se ridicase în picioare. O clipă Măriuca rămase fără grai. Tânărul era de o frumusețe nepământeană.

- Cine eşti şi cum am ajuns aici? îl întrebă ea.

- Mă numesc Crin şi sunt stăpânul acestui tătâm, adică tărâmul florilor. De mic copil am fost fermecat de o zână rea ca să port înfățişarea unei flori. Trebuia să rămân aşa până ce o fată cu suflet curat va iubi florile şi pe mine în chip de floare, mai mult decât orice pe lume. La sorocul potrivit să aduc fata aceea în împărăția mea şi ea să rămână de bună voie la mine. Un an de zile să stea închisă fără să vadă un alt chip decât al meu. De nu va face față întocmai, mă voi preface iar în floare, fără ca cineva să mă mai poată scăpa. Acum ştii totul. Spune-mi dacă vrei să rămâi cu mine, sau te duc înapoi la casa ta?

Măriuca nu putea să spună nu. Când privea cu nesaț chipul frumos al tânărului, cum putea să trăiască departe de mirosul îmbătător cere-i umplea inima de dragoste?

- Primesc cu dragă inimă să rămân alături de tine.

- Trebuie să te gândeşti bine înainte de a urma această cale. Dacă vei greşi, voi fi pierdut pentru totdeauna.

Spunând acestea, Crin se întristă adânc gândindu-se ce-l aşteaptă dacă Măriuca va greşi. Copilei i se topi inima văzând tristețea lui.

- Nu fii trist, nu-ți fie teamă, căci nu voi greşi. Voi fi fericită alături de tine.

- Dar fratele tău şi tatăl tău te vor căuta. Vei rezista să nu le răspunzi când te vor chema?

- Voi rezista. Şi la urmă, după ce vei scăpa, vom merge împreună şi le vom povesti de ce m-am ascuns de ei.

Crin o îmbrăţişă. Măriuca era tare fericită.

Zilele se scurgeau ca apa, una după alta. Nimeni nu-i căuta, nimeni nu le tulbura fericirea.

În acest timp fratele şi tatăl ei erau tare nenorociţi. Când s-au trezt dimineaţa şi au văzut că nu-i întâmpină nimeni, au început să strige după Măriuca. Au strigat mereu, încoace şi încolo, dar nici urmă de fată.Uitându-se în târnaţ, au văzut că a dispărut şi floarea cea albă.

- Ia te uită, a dispărut şi floarea cea albă. Am spus eu că nu-i lucru curat cu dragostea ei mare pentru flori. Te pomeneşti că o fi vreun zmeu cu chip de floare şi peste noapte a furat-o şi a dus-o în cea lume.

Băiatul răspunse:

- Nu vine el, Zmeul, cu chip de floare, dacă vrea să fure o copilă. Eu zic să plec în căutarea ei, oi afla-o eu undeva…

- Ba eu, dragul tatii, zic să mai aşteptăm câteva zile. La urmă, dacă om vedea că nu vine, te-i duce în lume s-o cauţi.

Zilele treceau şi Măriuca nu se mai întorcea. Cei doi se uscau de dorul ei. Când tatăl îşi pierduse nădejdea că vine Măriuca, se îndură să se despartă de băiatul lui şi-i zise:

- Du-te, dragul meu, să-ţi cauţi sora. Să ai grijă pe unde umbli şi ce faci, să nu rămân singur la bătrâneţe.

Se găti băiatul de drum. Îşi puse mâncare în traistă, iar aceasta o agăţă în bâtă, apoi, cu bâta pe umăr, îşi luă rămas-bun de la tată şi plecă la drum.

Merse el multe zile şi nopți, prin văi şi prin munți, prin locuri umblate şi neumblate de om. În drumul lui întreba pe cine întâlnea de Măriuca, zicând că-i fată frumoasă, care iubea mult florile. Dar nimeni nu auzise şi nu ştiuse de ea.

Mai erau trei zile şi se împlinea anul de când dispăruse Măriuca. Flăcăul îşi pierduse nădejdea de a o mai găsi. Răzbit de sete, se aplecă peste marginea fântânii să apuce o ciutură, În acea clipă cineva îl împinse în fântână. Sărmanul flăcău, mai apucă să gândească că i-a sosit sfârşitul. Apoi nu mai simți nimic. Îşi pierduse cunoştința.

Când îşi veni în fire se văzu într-o odaie bogat împodobită. La căpătâiul lui sta o copilă de o neasemuită frumusețe. Flăcăul o privi o clipă în tăcere. Fata clipi din gene şi lăsă ochii în jos. O întrebă cu glas moale:

- Cine eşti şi pe ce cale am ajuns aici? Îmi aduc aminte că am căzut într-o fântână de care m-am apropiat, eram aproape mort de sete…

- Te afli pe tărâmul florilor. Eu sunt o zână. Tocmai treceam pe lângă fântână şi am văzut când ți-a dat brânci cel mai rău om de pe acest tărâm. El o ține închisă pe sora ta şi-o chinuieşte rău. Ştia că eşti în căutarea ei şi te-a împins în fântână cu gândul să te piardă. Eu te-am scăpat. Acum depinde numai de tine ca să-ți scapi sora.

Sărmanul flăcău nu avea de unde să ştie că acea făptură minunată nu era de fapt aşa cum se arătase lui. Era o hârcă de babă rea şi urâtă foc. Luase înfățişarea unei copile nevinovate pentru a-l atrage de partea ei pe flăcău, pentru a-l pierde pe Crin. Acum, când el mai avea puțin timp până să rămână făptură omenească pentru totdeauna, hârta dorea din răsputeri să-l împiedice. Ea voia să rămână stăpână peste acel tărâm minunat. Tot ea

era acel cineva, care-l împinsese pe flăcău în fântână. Apoi îl salvase pentru a-i fi unealtă împotriva frumosului Crin. Neştiind care este adevărul, flăcăul privea cu ochii inimii, căci se îndrăgostise de ea.

- Spune-mi, ce mai ştii de sora mea?

- Ştiu că acel om o ține închisă şi nu-i dă voie să vadă pe nimeni. După câte am auzit, mâine la prânz o va omorî, minți hârca.

- Vai de mine! răspunse flăcăul. Nu voi ajunge la timp s-o salvez.

- Dacă asculți de mine, te pot ajuta!

- Ajută-mă, zână bună! Voi face tot ce-mi vei cere.

- Probabil sora ta nu va voi să te vadă, căci fiind sub vraja acelui om rău, nu vrea să vadă pe nimeni…

- Numai să ajung acolo, c-apoi Măriuca n-o putea ea să stea să nu mă vadă.

Hârca bătrână nu era sigură că Măriuca va vroi să-l vadă. Mai era aşa de puțin timp şi Crin era salvat… Ba mai ştia ce mult îl iubeşte Măriuca pe Crin. Şi în mintea babei se urzi un plan.

- Am să te duc eu în grădina palatului, pe unde se plimbă sora ta. Când o vei vedea, te prefaci că eşti rănit şi începi să te vaieți. Dacă sora ta te iubeşte, va veni la tine. Dacă nu, suntem pierduți cu toții…

- Nici o grijă, Măriuca va alerga fuga la mine, numai să ajungem acolo.

Încălecară doi cai înaripați şi porniră la drum. În scurt timp au ajuns în grădina palatului lui Crin. S-au ascuns în spatele unui tufiş, aşteptând să iasă fata la plimbare. Trecuse de amiază şi Măriuca nu mai ieşea. Baba începuse a se înspăimânta, căci peste câteva ceasuri Crin scăpa de blestem şi atunci va fi vai de pielea ei zbârcită…

Dar iat-o! Măriuca a ieşit din palat îmbrăcată ca o zână. Pe chip i se citea o mare fericire. Fratele ei rămase uimit zărind-o.

După câțiva paşi, Măriuca se întoarse cu fața spre palat şi privi spre una din ferestre în cadrul căreia se vedea un flăcău de o neasemuită frumusețe. Măriuca îi făcu semne cu batista lui Crin, căci el era. Zâmbi şi-i trimise un sărut cu vârful degetelor. Se vedea atâta fericire pe chipul celor doi, încât fratele fetei spuse:

- Eu nu ştiu ce să cred, dar mi se pare tare fericită sora mea. Omul acela e tare frumos şi pare tare bun.

Baba se coțăi de mânie.

- Păi sora ta se află sub vraja lui, de aceea pare fericită şi el ți se pare frumos, dar în realitate e urât ca noaptea. Vezi ce faci, căci se apropie sora ta.

Măriuca mergea liniştită şi fericită. Mai era doar un ceas şi Crin va fi salvat… apoi vor pleca amândoi să-l vadă pe tatăl şi pe fratele său. Îi era tare dor de ei. Numai ea ştie cum a stat un an întreg fără să-i vadă.

Când ea ajunse aproape de tufiş, flăcăul ieşi din ascunzătoare. Măriuca nu-l văzu, mergea cu spatele, uitându-se către fereastra palatului. Crin îl văzu pe flăcău şi păli. Strigă la Măriuca:

- Iubita mea, vino repede înăuntru, mai avem un ceas şi vom scăpa…

Măriuca se opri, neştiind de ce strigă Crin după ea. Apoi auzi glasul fratelui său:

- Măriuca, sora mea cea dragă, multă cale am bătut ca să te pot afla Vino să fugim de aici!

Când îl auzi Măriuca, era să leşine. Ar fi alergat la el, dar se temea pentru Crin, care între timp ieşise afară şi venea spre Măriuca. Baba îl văzu şi–i şopti flăcăului:

- Vezi că vine vrăjitorul şi vă omoară pe amândoi. Ia-ți sora şi vino să fugim.

Atunci flăcăul se lăsă jos şi începu să geamă amarnic:

- Vai de mine, am să mor pe meleag străin şi sora mea nici nu se uită la mine.

Măriuca se întoarse şi alergă la fratele ei. Degeaba a rugat-o Crin să nu se întoarcă, să mai aibă răbdare un ceas. Ea nu l-a mai ascultat. Când a ajuns lângă flăcău, el s-a ridicat şi i-a zis, cu mâinile întinse spre ea:

- Vino, Măriucă, să fugim, nu sunt rănit, dar am vrut să te scap de vrăjitor.

Când auzi fata se făcu albă ca varul. Se întoarse repede spre Crin, care ajunse la câțiva paşi de ei şi o privea pe Măriuca cu nespusă milă şi tristețe, după care îi zise cu lacrimi în ochi:

- Dragă Măriuca, de ce nu m-ai ascultat? Mai era doar aşa de puțin şi apoi puteam pleca la ai tăi. Acum totul s-a sfârşit pentru mine. De acum înainte voi fi o floare nemuritoare, am să te văd mereu, dar nu-ți voi mai putea vorbi. Tu n-ai să mă mai vezi niciodată. Vino să te sărut pentru ultima oară.

Alergă Măriuca cu inima strânsă de durere, în brațele iubitului. Plângea în hohote.

- Crin, iubitule, iartă-mă. Nu mă părăsi, sau ia-mă cu tine.

El o mângâie cu gingăşie:

- Te iert, Măriucă, dar ne vom despărți pentru totdeauna. Baba cea rea a fost şireată. Acum va fi stăpână peste acest frumos tărâm.

Spunând acestea, o strânse puternic la piept. Apoi dispăru şi în locul lui apăru floarea cea frumoasă pe care o îndrăgise fata.

În acel moment, din tufiş ieşi baba în adevărata ei înfăţişare. Fratele fetei rămase fără grai. Baba molfăi ceva din gură…

- Vă mulţumesc că m-aţi scăpat de cel mai aprig duşman al meu. Păcat că el era bun şi frumos, dacă mă voia de soţie îl iertam. Tu, copilă, era să-mi strici toate planurile. Dar am scăpat. Pentru că m-aţi ajutat, vă las năframa asta să vă puteţi întoarce pe tărâmul vostru.

Zicând acestea, se făcu nevăzută.

Măriuca plângea amarnic şi săruta floarea cea albă, care fremăta uşor la atingerea ei. Fratele său plângea şi el. Îi părea rău că se lăsase păcălit de zâna-babă. Îşi mângâie sora, chemând-o:

- Măriucă, sora mea, nu mai plânge. Numai eu sunt de vină. Eu am stricat totul.

Măriuca îi răspunse printre suspine:

- Eram aşa de fericită! Crin era soţul meu, era aşa de bun şi de frumos! Peste un ceas scăpa de blestem. Acum totul s-a sfârşit, dar eu nu voi putea trăi fără el.

Măriuca îngenunche lângă floare, o cuprinse în braţe şi, plângând, se rugă:

- Crin, iubitule, ia-mă cu tine!

Pătruns de durerea ei, Crin lăcrimă. Din cupa lui frumoasă, se rostogoliră două lacrimi pe care Măriuca le sorbi. Apoi se prăvăli jos.

Flăcăul plângea în hohote. Sufletul lui era sfâşiat că ascultase de babă. O ridică pe Măriuca cu floare cu tot şi se urcă pe năframa lăsată de babă. Îşi exprimă dorinţa de a ajunge la tatăl său. Cât ai clipi din palme s-au şi aflat în faţa casei părinteşti.

Tatăl lor îmbătrânise parcă, aşteptând. Când o văzu pe Măriuca moartă se cutremură de durere.

- Spune-mi, băiete, ce s-a întâmplat cu Măriuca?

El îi povesti totul, apoi săpară o groapă şi o îngropară. La cap i-au pus floarea de crin. Iar ei au rămas nemângâiați tot restul vieții.

Floarea de crin trăieşte, ne îmbată şi azi cu mirosul ei delicat.

Crăiasa Zăpezii

Sus, la poalele muntelui, trăia o familie de oameni sărmani, care aveau doi copii, o fată şi un băiat, care se numeau Mădălin şi Mădălina.

Erau oameni harnici. Bărbatul muncea la pădure, la tăiat buşteni. Venea numai sâmbăta acasă, aducând de toate cele de trebuință familiei. Femeia se ocupa de gospodărie, crescându-şi cu drag copiii, învățându-i să fie harnici şi cinstiți. Căsuța lor era aşezată departe de orice vatră omenească, aşa că Mădălin şi Mădălina nu puteau merge la şcoală. Mama lor i-a învățat cât de cât să scrie şi să citească.

Ani au trecut, totul a fost bine până într-o zi când un buştean mare a căzut peste tatăl lor, curmându-i viața.

Fără sprijinul material şi moral al tatălui lor, viața a început să le fie grea, mama nu se putea descurca nicicum. Copiii, gemeni, împliniseră 15 ani şi au început să coboare în sat să caute de lucru. Mădălin găsi de lucru la un om bogat, cioban la oi. S-a bucurat, zicea că în felul acesta îşi va ajuta mama şi sora.

În fiecare zi urca cu turma de oi sus pe munte. Dădea oile la strungă, le mulgea, apoi închega laptele, făcând din el caş. Când se lăsa seara, cobora la stână, unde îl aşteptau mama şi sora.

Aşa a trecut vara. Toamna rece a venit de timpuriu, iarba se pălise de la brumă. Mai erau câteva zile şi oile intrau la iernat.

Mădălin urcă pe munte, lăsând oile să pască în voia lor. Avea inima strânsă, îi părea rău că se desparte de muntele cu brazi falnici, de oițele lui dragi, de cântul fluierului, de liniştea pădurii.

Se aşeză pe o buturugă şi începu să cânte din fluier. Oile păşteau liniştite

Mădălin, cu ochii închişi, doinea din fluier şi cugeta la greutățile vieții care-l încercaseră prea de timpuriu.

Deodată deasupra muntelui se adunară nori alburii şi se stârni o furtună de zăpadă nemaipomenită la acea vreme.

Mădălin se sperie, totuşi era un copil. Vântul bătea cu putere, spulberând fulgii de nea. Nu se vedea la doi paşi, nu mai vedea oile, le auzea doar zbierând. Plecă să le caute. Zăpada îi intra în ochi, nu vedea nimic. Se împiedică şi căzu cu fața la pământ. S-a lovit rău, nu s-a mai putut ridica. Fulgi de nea începuseră să-l acopere, nu mai simțea nimic.

Jos, la poalele muntelui, mama şi sora lui priveau spre munte speriate.

- Doamne, ce-o fi asta, nu se mai vede vârful muntelui. Unde-o fi Mădălin?! – zise mama.

Vai, mamă, cred că sus ninge viscolit. Oare mai găseşte Mădălin drumul spre casă?

L-au aşteptat până noaptea târziu. Mădălin nu s-a mai întors, nici atunci, nici în zilele următoare.

A doua zi cerul era senin, vârful muntelui se vedea alb de nea. Mădălina plângea îmoreună cu mama.

- *Mamă, eu plec să-l caut pe Mădălin.*

- Unde să-l cauți singură, fata mea, te vei rătăci şi tu, şi eu voi muri fără voi.

- Fii fără grijă, mamă, mă voi întoarce cu Mădălin, trebuie, chiar de-mi va fi greu, tot am să-l găsesc şi vom veni acasă.

A doua zi dis-de-dimineață a pornit la drum. Pe la amiază ajunse la jumătatea drumului. I se făcu foame, sete, se simțea obosită. Căută un izvor. A mâncat puțin, a băut apă rece, apoi s-a întins la umbra unui brad să se odihnească.

A adormit. Când s-a trezit, i s-a părut că doarme de foarte mult timp, a deschis ochii şi tot atunci a sărit în sus ca arsă, nu se mai afla în pădure, se afla într-un castel de cristal asemănător unor țurțuri de gheață, era întinsă pe un pat acoperit cu purpură. Începu a se plimba prin cameră. Uşa era încuiată. Privi pe geam. Totul era alb, acoperit cu zăpadă, nu îşi aducea aminte de nimic, nu înțelegea unde se află şi de ce a plecat de acasă. Uitase de Mădălin, de plecarea ei să-l caute, uitase de toate.

Deodată tresări. Simți în spate o adiere rece. Se întoarse. În fața ei se afla un tânăr neasemuit de frumos. Era înalt, subțirel, părul ca aurul căzut pe umerii lați încadra o față albă ca neaua, ochii erau ca cerul senin al iernilor geroase. O privire de gheață străpunse inima Mădălinei.

- Eu sunt Crivățul, vântul rece al iernii, te afli în împărăția Zăpezilor veşnice. Baba Iarna e mama mea, iar sora mea e Crăiasa Zăpezii. Vino cu mine.

O luă încetişor de mână. Mădălina îl urmă în tăcere, la atingerea lui un fior îi străbătu trupul. Ajunse într-o sală mare de marmură argintie, în capătul sălii se aflau trei tronuri, unul de aur şi două de argint. Pe cel de aur stătea o tânără frumoasă cum nu se poate spune, era îmbrăcată într-o rochie albă țesută cu fir de argint strălucitor. Pe cap purta o coroniță de aur şi argint

încrustată cu diamante. Avea părul ca abanosul şi ochii precum cicoarea. În mâna dreaptă ținea un toiag de argint în vârful căruia strălucea o stea de aur.

Era Crăiasa Zăpezii. În dreapta ei, pe un tron de argint, stătea o doamnă mai în vârstă, la fel de frumoasă. Avea părul argintiu, pe cap avea coroniță de argint. Era Baba Iarnă.

Pe tronul din stânga stătea un tânăr frumos, îmbrăcat ca un prinț. Semăna cu Mădălina ca două picături de apă, avea fața mohorâtă, privirea tristă.

La intrarea Mădălinei alături de frumosul Crivăț Mădălin, căci el era, tresări. Făcea eforturi să-şi amintească unde mai văzuse această tânără, dar în zadar, nu-şi amintea nimic. Mădălina era la fel de surprinsă, semăna la înfățişare, se cunoşteau şi nu ştia de unde.

Crivățul făcu o plecăciune şi zise:

- Mamă, soră, aceasta este aleasa inimii mele, cu voia voastră mă căsătoresc cu ea, aş dori ca nunta să fie în aceeaşi zi cu a surorii mele.

Crăiasa zăpezii zâmbi.

- Sigur, frate, să fie cum zici tu.

- Dar pe fată ați întrebat-o dacă este de acord cu voi?! întrebă cu glas domol Mădălin.

Rămaseră surprinşi de întrebarea lui, se priviră unul pe altul, apoi Crăiasa zise:

- Dar cine vă întrebă pe voi, sunteți aici prin voia noastră, şi veți face ce spunem noi, deci în prima duminică a lunii viitoare vor fi cele două nunți, aveți timp suficient să vă pregătiți.

Crivățul făcu o plecăciune , apoi o luă pe Mădălina de mână:

- Vino, să mergem la palatul meu.

Mădălina nu-şi putea lua privirea de la Mădălin, o forță pe care nu o înțelegea o atrăgea spre el. Întinse mâna:

- Eu sunt Mădălina, tu cine eşti, îmi pari cunoscut.

- Eu sunt Mădălin…

În acel moment Crăiasa Zăpezii, furioasă, lovi cu toiagul în pământ.

- Frate Crivăț, ia-ți mireasa şi du-o la tine în palat, până la nuntă să o ții sub pază straşnică.

Crivățul o luă pe Mădălina cu el. printr-un tunel lung luminat cu diamante intră în palatul lui, care era asemănător cu cel al Crăiesei. O duse pe Mădălina şi o închise într-o cameră. Acolo ea începu a cugeta: „Doamne, cine o fi băiatul, de fapt cine suntem noi doi, de unde venim? De undeva îl cunosc, îmi pare aşa de apropiat de mine!

Se puse în pat şi adormi. Visă un bătrân înalt cu plete dalbe, pe umeri purta o mantie de stele multicolore, pe chip i se citea o bunătate mare. Cu glas blând îi zise: „Eu sunt Curcubeul, tatăl Crivățului şi al Crăiesei. Nu vreau ca tu şi Mădălin să suferiți, de aceea vreau să vă ajut. Îți las această cheie. Te duci la palatul castelului şi acolo vei găsi o lădiță, o deschizi şi te uiți în ea. Cu bine, copilă bună!”

Şi bătrânul plecă, iar în urma lui rămase o pulbere de stele multicolore, ca un curcubeu.

Când se trezi, Mădălina ținea în mână o cheiță de aur.

Multe zile nu a putut părăsi camera, până la urmă l-a convins pe Crivăț, care o iubea nespus de mult, să o lase să se plimbe prin palat.

Când prinse momentul, se furişă în pod, găsi lădița pitită într-un colțişor, deasupra ei jucau luminițe

mici, multicolore. La început Mădălinei i-a fost teamă, mai apoi s-a apropiat. A deschis lădița. Înăuntru era poleită cu aur, pe fundul lădiței se afla o oglinjoară. Mădălina o luă şi privi în ea. Imagini binecunoscute ei începură a se derula prin oglindă, vedea căsuța de la poalele muntelui, se vedea pe ea împreună cu mama, uitându-se după Mădălin, care pleca sus pe munte cu oile, furtuna de zăpadă, pe Mădălin căzut cu fața la pământ şi fulgii de nea acoperindu-l, apoi văzu o trăsură de argint, trasă de cai înaripați, în ea se afla Crăiasa Zăpezii şi Crivățul, care l-au luat încet pe Mădălin şi l-au aşezat în trăsură, ducându-l la palat.

- Ce faci cu băiatul acesta surioară? întrebă Crivățul.

- Vreau să mă căsătoresc cu el, să-mi încălzească inima de gheață, să fiu fericită, să am urmaşi, vreau ca în austerul meu castel să răsune râsul cristalin al copiilor. Chiar dacă sunt Crăiasa zăpezii, vreau căldură în sufletul meu. Băiatul are o soră la fel de frumoasă, îți sugerez să faci şi tu la fel şi o să fim foarte fericiți.

- Crezi că răpindu-i din lumea lor or să ne iubească, or să vrea să ne încălzească sufletele înghețete?

- Trebuie.

- În primul rând trebuie să fim noi mai buni, mai iertători.

Apoi în imagine apăru ea, lângă izvor, se văzu adormită, îl văzu pe Crivăț cum s-a apropiat de ea, a luat-o uşor în brațe, a dus-o în palat, a aşezat-o pe pat, a privit-o mult timp cum doarme, ca o adiere îi mângâie părul, o sărută uşor pe frunte, apoi plecă.

În acel moment imaginile din oglindă au dispărut şi în locul lor apăru bătrânul Curcubeu, care îi spuse Mădălinei aşa:

- Fată bună, copiii mei, Crivățul şi Crăiasa Zăpezii, se află sub puterea unei vrăji care le-a înghețat inima, să nu se mai poată îndrăgosti niciodată. Tu şi fratele tău vă aflați tot sub puterea unei vrăji. Toate sunt făcute de Baba Iarnă. Puterea ei stă într-o nestemată ce se află în mijlocul coroniței de pe capul ei. Dacă reuşeşti să furi acea nestemată şi să o spargi, toate vrăjile dispar.

După cele spuse, Curcubeu dispăru. Mădălina mai aşteptă puțin, crezând că vor mai apare alte imagini în oglindă. Când văzu că nu mai apare nimica, puse oglinda la loc, încuie lădița şi coborî în cameră, tocmai la timp, căci Crivățul o aştepta.

Îi cuprinse umerii cu mâinile şi o privi cu drag. Cu glas blând o întrebă:

- Unde ai fost, Mădălina? Te aştept de mult timp, de fapt ştiu că n-o să-mi spui adevărul, dar vreau să ştii că te iubesc şi orice s-ar întâmpla n-o să-ți fac nici un rău. Şi nici lui Mădălin nu-I vreau răul. Am încredere în tine.

Mădălina s-a gândit mult cum să facă să ajungă la nestemata din coronița babei, neputând pătrunde în castelul Crăiesei, unde locuia şi baba.

Ziua nunților se apropia. Mădălina era disperată, începu să plângă, aşa o găsi Crivățul.

- Nu mai plânge, Mădălina, spune-mi ce ai pe suflet şi te voi ajuta, ai încredere în mine.

Mădălina se gândi puțin, apoi îi povesti tot ce a văzut în oglindă. La sfârşit îi spuse:

- Să nu te superi pe bunul Curcubeu, el vă iubeşte şi vrea să fiți fericiți.

- Nu mă supăr, ştiam că te ajută, dar mă tem de mama mea, cu o suflare ne poate îngheța pe toți. O să o rog şi pe Crăiasa Zăpezii să ne ajute.

Cu o zi înainte de nuntă Baba Iarna îşi luă coronița de pe cap şi o puse pe pat, apoi intră să se îmbrace. Crăiasa Zăpezii, care era pitită după uşă, luă coronița, scoase cu grijă nestemata, puse în locul ei alta asemănătoare, apoi puse coronița la locul ei. Ieşi tiptil afară. Afară o aştepta Crivățul care, luând nestemata, o duse Mădălinei. Aceasta o sfărâmă ca făina şi o aruncă pe geam.

Din acea clipă lui Mădălin i se luă ca o ceață de pe ochi. Începu să vadă limpede viața lui din trecut şi din prezent: o iubea pe Crăiasa Zăpezii şi se căsătorea de bună voie cu ea.

La fel Mădălina şi Crivățul se iubeau.

În ziua nunții Crăiasa Zăpezii păşea fericită alături de Mădălin. În spatele lor veneau Mădălina şi Crivățul, care erau la fel de fericiți.

Baba iarnă era nedumerită, nu ştia ce s-a întâmplat cu copiii ei, cum de li s-a încălzit inima şi s-au îndrăgostit de nişte pământeni. Îşi vede împărăția stăpânită de pământeni, ceea ce ea nu putea îngădui în ruptul capului. Îşi luă coronița de pe cap şi , privind nestemata, îşi zise: „Nestemată fără preț, arată-mi ce să fac!”.

După cum vă dați seama, nestemata schimbată nu-i putea arăta nimic. Atunci Baba Iarnă şi-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat. A hotărât să se răzbune pe cei patru, care stăteau în sala tronului, făcându-şi planuri de viitor. I-a privit cu duşmănie, a suflat aer rece să-i înghețe. Crăiasa Zăpezii, ghicindu-i babei planul, şi-a pus toiagul de-a curmezişul, oprind furia babei.

Cunoştea acea furie, de aceea le spuse celorlalți să plece, să fugă din calea furiei, dar baba le ținu calea.

Atunci apăru bunul Curcubeu, care îşi întinse mantia multicoloră ca cei patru să poată fugi. Mădălina şi Mădălin s-au urcat pe mantie, dar Crivățul şi Crăiasa Zăpezii nu au mai putut să urce, suflarea rece a Babei i-a făcut sloi de gheață.

Bunul Curcubeu i-a dus pe Mădălin şi Mădălina şi i-a lăsat lângă căsuța lor, la poalele muntelui.

Când i-a văzut măicuța lor, a început să plângă de bucurie. Şi ei s-au bucurat mult, dar chipul lor era trist. Privind spre munte, s-au întristat şi mai tare.Vârful muntelui nu se mai vedea, doar zăpadă învolburată, suflată de Baba Iarnă.

Se spune că pe Crăiasa Zăpezii şi pe Crivăț i-a ținut înghețați până şi-a făcut rost de altă nestemată cu care să le înghețe inimile şi i-a păzit cu străşnicie, ca niciodată să nu se mai îndrăgostească de pământeni, punându-i în pericol împărăția.

Povestea Iederei

Demult, demult, în vremuri de mult apuse, într-o țară îndepărtată, trăia un mare împărat. Şi era împăratul bogat, atât de bogat încât nici nu-şi mai putea socoti averile, avea lanuri mari de grâne, pe care lucrau cu plată zeci de oameni, cirezi mari de animale de nu le mai ştia numărul, avea mină de aur, mină de argint, unde de asemenea aveau de lucru mulți oameni. Avea împăratul un palat măreț cu sute de camere. Împărăția era binecuvântată de Dumnezeu. Împăratul era bun şi iertător, iar oamenii erau buni şi harnici. Şi avea împăratul o soție tânără şi frumoasă ca o zână. Toate erau bune şi frumoase, dar o tristețe adâncă măcina inima împăratului. Nu avea urmaşi, încercase în fel şi chip, diferite leacuri, ba umblase şi pe la vrăjitoare, dar în zadar, împărăteasa nu putea aduce pe lume copii.

Într-o seară de vară călduroasă, împăratul dormea cu fereastra deschisă. Cerul era senin, luna mare, plină, îşi trimitea razele luminoase asupra pământului, luminându-l ca ziua. Razele jucăuşe pătrunseră pe fereastră în camera împăratului luminându-i fața. Atunci Împăratul avu un vis. Se făcea că lângă patul lui sta o femeie înaltă îmbrăcată în haine albe țesute cu fir de aur, avea fața ca alama lustruită. Cu glas uşor îi zise:

- Mărite împărate, cunosc tristețea ta, te pot scăpa de ea dacă îmi accepți condițiile.

- Accept orice, doar să am urmaşi, să aibă cine să-mi ducă numele mai departe şi să –mi moştenească averea.

- Bine, dar dacă nu vei face întocmai, o mare nenorocire se va abate asupra împărăției.

- Spune şi voi face cum zici.

- La data sorocită împărăteasa va aduce pe lume un băiat. Când va veni vremea, el va trebui să ia de soție pe singura mea fiică, altfel nenorocirea se va abate asupra împărăției noastre.

- Vom face precum zici. Dar cine eşti tu?

- Sunt Selena, regina nopții.

În acea clipă, un nor plumburiu acoperi luna de pe cer. Împăratul s-a trezit, dar visul i-a rămas în minte şi spera să se adeverească.

Visul împăratului s-a adeverit, la data sorocită împărăteasa a adus pe lume un băiat de toată frumusețea. Mare veselie a fost în toată împărăția, dar cel mai mult s-a bucurat împăratul, de-acum avea cine să-i ducă mai departe numele şi rosturile.

În prima noapte după naşterea băiatului era lună plină . Aceeaşi femeie i-a apărut în vis împăratului.

- Mărite împărate, visul tău s-a împlinit, ai un băiat aşa cum ți-ai dorit. Vreau să-i pui numele Daniel şi să nu uiți învoiala noastră.

- N-am să uit, fii fără grijă. Când o veni vremea, fiica ta va fi stăpână în această împărăție.

Zilele treceau, veneau lunile, treceau aducând după ele anii care zburau unul după altul. Daniel creştea văzând cu ochii şi din ce creştea se făcea tot mai frumos.

Nimeni nu ştia de înțelegerea împăratului cu Selena, numai că Daniel, atunci când era lună plină se simțea trist, ceva ca un magnet îi atrăgea privirea spre lună şi atunci se cutremura, un fior rece îi străbătea

corpul. Din această cauză se ferea să iasă noaptea afară şi să privească cerul înstelat, mai ales când era lună plină.

Aşa au trecut ani. David se făcuse un flăcău înalt ca bradul şi frumos fără asemănare. Îndrăgea natura, iubea animalele. Cel mai mult iubea un cal roib, care-l purta călare prin toată împărăţia.

Într-o zi de vară călărea roibul pe o pajişte înflorită. Căldura era mare, transpirase şi Daniel şi calul. Îi apucă o sete de nestăpânit. Ceva mai departe se vedea o pădure, acolo ştia Daniel un izvor cu apă rece, aşa că o luă într-acolo. După ce a băut apă şi s-a răcorit, Daniel s-a aşezat la umbra unui copac să se odihnească. Deodată auzi un glas ca de privighetoare cântând duios Se ridică şi se duse să vadă cine cântă atât de frumos.

Undeva printre copaci văzu o fată. În mână avea o cofiţă în care punea ciuperci şi cânta duios . Daniel se apropie tiptil de fată. Era foarte frumoasă. Îmbrăcată în haine ţărăneşti, două cozi groase împletite îi cădeaau pe spate. Daniel se apropie de ea.

- *Bună vreme, fată frumoasă.*

- Bună vreme, voinice. Ce vânt te aduce în pădure?

- Iaca setea, ştiam aici un izvor şi am venit să beau apă. Dar tu cine eşti?

- Eu sunt fiica vânătorului, uite colea, mai încolo avem casa. Am cules câteva ciuperci pentru cină.

- *Nu ţi-e frică singură în pădure?*

- Nu, aici am crescut, în pădure, şi nu mă tem de nimic.

- *Cum te cheamă?*

- Iedera. Tatăl meu e vânătorul împăratului. Da' tu cine eşti?

- *Dacă ţi-oi spune nu mi-i crede.*

- *Încearcă şi vei vedea.*
- *Sunt Daniel, fiul împăratului.*

Iedera începu a râde, apoi se făcu ca focul, vru să facă o plecăciune şi scăpă cofița cu ciuperci jos. Se aplecară amândoi şi adunară ciupercile.

- Nu te sfii, Iedera, sunt şi eu ca toți oamenii, te voi însoți până acasă.

Cunoscându-l pe Daniel, vânătorul l-a primit cu mare cinste. Au povestit de una, de alta, apoi Daniel a plecat.

De atunci, aproape în fiecare zi Daniel venea la casa vânătorului. Daniel şi Iedera au apucat drag unul de altul, aşa că Daniel vorbi cu vânătorul să i-o dea de soție pe Iedera.

- Mărite prințe, aşa ceva nu se face, noi suntem oameni din popor şi împăratul nu va accepta niciodată aşa ceva.

- Ba da, tatăl meu e foarte bun şi nu face diferențe între oameni.

Vânătorul se îndoia de asta, dar nu mai zise nimic. Seara, după cină, Daniel îi spuse tatălui :

- Tată, aş dori să mă însor, cred că a venit vremea să mă aşez la casa mea.

Împăratul păli, îşi aduse aminte de promisiunea făcută Selenei.

- *Despre ce-i vorba, fiule?*

- Am găsit o fată frumoasă, poate o ştii şi tu, e fata vânătorului din pădure, pe ea o vreau de soție, ştiu că tu îi iubeşti pe toți deopotrivă şi nu te vei opune.

Ce să facă împăratul, ce să-i spună fiului său, care-l ştia de om drept? Se hotărî să-i spună adevărul. În câteva cuvinte îi povesti înțelegerea cu Selena.

- Aşa după cum vezi, fiule, nu te poți căsători decât cu fiica Selenei, atunci când va veni timpul.

S-a necăjit rău Daniel, o iubea pe Iedera şi o dorea de soție, dar nu voia să aducă nenorocire asupra împărăției. Aşa că a socotit drept să-i spună şi Iederei cum stă treaba. Au plâns amândoi ca doi copii, stăteau îmbrățişați şi plângeau.

De acolo de sus Selena îi privea şi gândea rău împotriva Iederei.

Într-o zi, în curtea palatului sosi o caleaşcă poleită cu aur, trasă de cai înaripați. Din ea coborî Selena şi fiica acesteia. Erau maiestuoase, îmbrăcate în rochii albe țesute cu fir de aur. Erau frumoase, de o frumusețe rece, nepământeană. Pe Daniel l-au trecut fiori de gheață, ca atunci când privea luna.

Au început pregătirile de nuntă. Nuntă mare, cum nu mai văzuse pământul. Printre cele de trebuință la nuntă, era şi vânatul, care trebuia adus de vânători. Iedera îl însoți pe tatăl ei la palat. Voia să vadă şi ea mireasa care-i luase locul alături de Daniel. Când Selena o văzu pe Iedera, fața i se înnegură.

- Fata asta va fi o pacoste pentru fiica mea şi eu nu pot lăsa asta, trebuie să înlătur acest pericol.

Seara, palatul era luminat ca ziua. Nuntaşii petreceau înăuntru. Iedera vroia să-l vadă pe Daniel şi, cum nu putea pătrunde în palat, se duse la ferestre. Alerga de la o fereastră la alta, doar-doar l-o zări. Îl zări, într-adevăr, dansând cu mireasa. „Doamne, ce frumoşi sunt! Ce frumos e Daniel, cred că a uitat de mine.” Lacrimi grele începură a picura din ochii ei. Deodată tresări. Se întoarse. În fața ei stătea în toată măreția Selena.

- *Ce faci aici, țărancă nesăbuită?*
- *Privesc nuntaşii.*

- Pândeşti, în mod deosebit îl cauți pe Daniel. Cum ai putut, tu, o simplă țărancă, să-ți ridici privirea la înălțimea lui ?

- Află că ei nu-s aşa de încrezuți ca tine, şi dacă nu erau amenințările taale, nu s-ar fi însurat cu fiica ta.

- Ei, dar eşti obraznică, te învăț eu minte, nu vreau să fii nefericirea fiicei mele.

- Spaima ta mă bucură, asta înseamnă că ştii că Daniel mă iubeşte.

- Taci, țărancă proastă!

Avea în mână o baghetă de aur, cu ea atinse umărul Iederei. Pe loc fata dispăru, în locul ei apăru o plantă cu tulpină subțire şi frunze de un verde închis. Selena începu a râde , un râs forțat, sinistru, apoi intră în palat.

Iedera se înălță în sus, până la geam, de acolo privi nunta. Apoi îl văzu pe Daniel urcând în dormitor. Iedera se înălță şi ea sus, sus, până la fereastra lui, îi înconjură fereastra cu frunzele ei verzi. Îl privea cu nesaț pe Daniel, inima ei plângea, ar fi voit să strige dar nu putea. A început să se întindă pe tot palatul, aşa putea să-l vadă pe Daniel, indiferent în ce cameră se afla.

După multe zile nunta s-a încheiat. Selena se pregătea să plece sus în împărăția ei. A stat mult de vorbă cu fiica ei, închise în cameră.

Daniel a dat o fugă să vadă ce face Iedera, dar nu a găsit decât pe tatăl ei înlăcrimat.

- Iedera a dispărut de multe zile, nu mai ştiu nimic de ea, sunt disperat.

Pe Daniel îl fulgeră un gând: „Cred că aici e mâna Selenei. Va trebui să aflu ce s-a întâmplat cu Iedera.”

Se duse la palat, o luă de departe pe soția lui şi a implorat-o să afle ce-a făcut Selena cu Iedera.

Când a auzit răspunsul, aproape a leşinat, apoi a alergat afară, a îngenuncheat la rădăcina plantei şi a început să plângă. Lacrimile cădeau pe frunze , de undeva de sus picurau alte lacrimi care se amestecau cu ale lui ca o îmbrățişare, apoi cădeau pe pământ.

De atunci există iedera şi în ziua de azi, ea înconjoară casele uitându-se pe la toate geamurile , doar-doar l-o vedea pe Daniel. Dar zadarnic, el nu mai e demult pe pământ.

Cuprins